

H E N R I K T A M M

NINDŽĖ TIMIS
IR DINGUSIŲ DAINŲ
KAMBARYS

NINDŽĖ TIMIS
IR DINGUSIŲ DAINŲ
KAMBARYS

Versta iš:
NINJA TIMMY OCH DE FÖRLORADE
SÅNGERNAS KAMMARE
Bonnier Carlsen, Stockholm, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas ir iliustracijos,
Henrik Tamm, 2017
Pirmą kartą išleido *Bonnier
Carlsen*, Stokholmas, Švedija.
Lietuvių kalba išleista susitarus
su *Bonnier Rights* ir *Banke,
Goumen & Smirnova Literary
Agency*, Stokholmas, Švedija.
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Elžbieta Kmitaitė, 2018
© Leidykla „Niekio rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-526-5

HENRIK TAMM

NINDŽĖ TIMIS IR DINGUSIŲ DAINŲ KAMBARYS

Iliustracijos autoriaus
Iš švedų kalbos vertė Elžbieta Kmitaitė

Vilnius
2018

Dantai

PIRMAS SKYRIUS

Tamsūs, neramūs debesys plaukė virš Elisandrijaus stogų ir kaminų labirinto. Buvo vienas iš tų vakarų, kai tesinori susisupus į antklodę tūnoti ant sofos. Bet kai kuriems miesto gyventojams tai buvo įprasta darbo diena.

Timis liuoktelėjo salto ant gretimo namo stogo ir atsitūpęs vogčiomis pažvelgė į tamsų skersgatvį apačioje. Kažkur per radiją skambėjo žinoma daina apie senovės didžiavyrį, kuris perplaukė Verpetų jūrą ir atrado Vakarų šalis. Širdy Timiui sukirbėjo pavydas.

Jis nenorėjo amžinai likti niekam nežinomas herojus. Po visko, ką su draugais patyrė, galėtų kas nors sukurti vieną kitą dainą ir apie juos, mintijo katinas. Bet, kiek jam buvo žinoma, apie stebuklinguosius nindzes nesudainuota nė menkiausia dainelė.

Praėjo trys mėnesiai nuo tada, kai Timis su draugais grįžo iš senojo Nekso povandeninių laivų uosto. Ten išgelbėjo pasaulį nuo baisiojo valdytojo tironijos ir atgavo pradžių

pradžios pergamentą. Tarytum to dar būtų buvę negana, suteikė priešui progą pasitaisyti – o tai juk dar herojiškiau.

Dar anksčiau jie atkerėjo imperatorių Istradijų, kuris, siaubingai užkeiktas, norėjo paversti savo valdinius vergais. O namie, Elisandrijuje, bičiuliai išgelbėjo miesto vaikus nuo Mėlynojo Kiškio, kuris kėsinosi pagrobti jų juoką ir pasidirbinti iš jo sau sielą. Neįtikėtini nuotyčiai, kai pagalvoji. Argi šių žygdarbių negana, kad apie nindzes sukurtų dainą?

Aišku, Timis kovojo su nusikaltėliais ne tam, kad išgarsėtų. Tikrai ne. Bet nedidukė opera apie juos ir jų nuotykius tikrai būtų neprošal. Arba nors arija. Ar mažų mažiausiai – giesmė. Užtektų ir vieno posmelio, kad Timiui širdy būtų ramiau. Svarbu, kad melodija būtų graži. Kad būtų gausiai apdainuoti jų žygdarbiai. Bet joks dainininkas apie jų žygius nieko nebuvo girdėjęs. Joks kompozitorius nežinojo jų vardų. Jie juk nindzės, o nindzės veikia visiškai slaptai.

Pavyzdžiui, dabar. Vidury nakties bičiuliai kaip įprasta patruliavo aukštai ant stogų, virš tamsaus Elisandrijaus. Jie dairėsi po gatves apačioje – gal aptiks ką įtartina. Ir kaip visada niekas nė nenutuokė, kad jų ten esama. Lyg to vargo būtų buvę per maža, dar ir lyti pradėjo. Timis užsimerkė ir iš visos širdies ėmė geisti, kad kas nors sukurtų giesmę apie juos, didvyrius. Bet staiga taip besvajodamas katinas apsvaigo ir vos nenugriuvo. Teko keliskart gerai pakratyti galvą, kad vėl pasijustų tvirtai stovįs ant kojų.

Kas čia, po galais, nutiko? Rodės, lyg kažkas įlindo jam į galvą, todėl teko iš naujo susidėlioti padrikusias mintis. Laimei, bent nuo stogo nenuslydo.

Timis apsidairė Floros, bebaimės pilotės, sukūrusios jų būriui visas transporto priemones. Katė susigūžusi tupėjo ant netoliese styrančio kamino ir dairėsi po siaurus skersgatvius kitoje pusėje. Uodega lėtai siūbavo pirmyn atgal, it stengdamasi išvengti lietaus lašų.

Šis miesto rajonas buvo tolokai nuo jų būstinės – senojo Alfredo žaislų krautuvėlės. Alfredas buvo nepaprastas žaisladirbys – jis užburdavo savo kūrinius nuostabiausia, kokią tik galima įsivaizduoti, magija. Į šį rajoną draugai atvažiavo naujaisiu Floros sumeistrautu automobiliu. Nors gal vadinti tą įrenginį automobiliu buvo per drąsu. Jis labiau panėšėjo į ratuotą metalo laužo krūvą. Beveik jokios jo detalės nederėjo tarpusavy, o kėbulas nė iš tolo neuždengė apačioje burzgiančių aparatų. Tačiau variklis veikė kuo puikiausiai – net varomas šilto vandens, kankorėžių ir žiupsnelio maltų pipirų.

Timis apžvelgė apačioje besidriekiančias gatves ir staiga sunerimo. Puikiai atminė šią miesto dalį. Čia, tarp siaurų gatvelių, jis užaugo. Vaikystės prisiminimai nebuvo labai šviesūs. Timis, neturtėlis našlaitis, turėjo suktis, kaip išmanė. Tėtis ir mama jį paliko. Jis niekad taip ir nesuprato, kodėl.

Tai buvo seniausia ir skurdžiausia visame Elisandrijuje apylinkė. Vietiniai ją praminė getu, nors kiti miestiečiai rajoną atkakliai vadino senamiesčiu. Timis kažkur buvo skaitęs, kad kai kurios gatvės netrukus bus išgriautos ir jose iškils bambukiniai dangoraižiai. Na, ir puiku, pamanė katinas. Jis tikrai nesiilgės tų tamsių, senų skersgatvių. Apšidairęs išvydo kelis statybų kranus. Jie stūksojo dulksnoje virš namų it milžiniškos pabaisos, besirengiančios kvartalą suėsti. Timis linktelėjo jiems lyg duodamas leidimą.

Staiga Flora atsisukusi pervėrė Timį akimis. Mostelėjo letena žemyn į gatvę. Tada nieko nelaukdama dėjo šuolį. Timis suprato: Flora nori, kad jis sektų paskui. Taigi visas peršlapęs, sustirusiomis letenėlėmis, nėrė jai pavymui. Nelabai herojiškas vakaras, pamanė. Ak, kaip jis ilgėjosi jaukios Alfredo krautuvėlės!

O, kad būtų žinojęs, kas netrukus nutiks, ką pats ką tik prisišaukė... Būtų niekur nuo to stogo nešokęs. Gal būtų paprašęs, kad kas kitas iš būrio jį pavaduotų. Bet kiti nindzės buvo namie, tikriausiai sėdėjo prie krosnies su puodeliu karštos arbatos. Draugai budėjo pagal tvarkaraštį, šįkart buvo jo ir Floros naktis.

Taigi Timis nučiuožė čerpėmis žemyn ir stogų atbrailomis nuliuksėjo į gatvelę pasiruošęs pulti. Jam taip puikiai pavyko, kad pasigailėjo, jog dabar niekas jo nemato. Ir negali aprašyti.

Kartu su lietumi nusileido ir tirštas ledinis rūkas. Tokia migla, kuri persismelkia per drabužius ir kailį iki kaulų smegenų. Timis sudrebėjo ir įsistebeilijo mėgindamas

pro rūką įžiūrėti Florą, bet prieš akis tematė baltą šydą. Jau ketino šūktelėti, bet staiga jam ėmė spengti ausyse – kaip visada, kai nujausdavo kažką negera.

Tą akimirką kažkur netoliese žvangtelėjo dūžtantis stiklas. Timis iš už nugaros išsitraukė stebuklingą lazdelę. Atsarga gėdos nedaro! Lazdelė, sumeistrauta Alfredo, buvo mėgstamiausias Timio įrankis. Tarytum suaugusi su letenėlėmis, ji akimirksniu pakludavo jo valiai. Timio paliepta, imdavo sukty it propeleris arba triskart pailgėdavo. Timis sučiupo ją priekinėmis letenomis ir nusliūkino į miglą.

Ji buvo tokia tiršta, kad katinėlis vos įžvelgė sau prieš nosį lazdelę. Po kurio laiko pasijuto, lyg dustų. Net nesumojo, iš kurios pusės ką tik atėjo.

Staiga Timiui kailis nuėjo pagaugais: pro rūką pasigirdo negrabi melodija, lyg kas būtų mėginęs groti fleita. „Tarsi kūdikis knerktų“, – pamanė Timis. Paskui viskas nutilo.

Bet netrukus kažkas atsišaukė!

Pro miglą atskriejo dieviškas balsas. Jis atkartoto fleitos melodiją, bet taip nuostabiai skambiai, kad Timį užplūdo begalinis džiaugsmas. Melodija bangavo aukštyn žemyn ir šildė kaip saulėtekis šaltą rudens rytą. Daina pripildė tamsią ertmę Timio širdy, kurios iki tol jis net nenumanė esant. Nuo šio įstabaus jausmo katinukas nė nepajuto, kaip išsišiepė nuo ausies iki ausies. Tiesiog nepakartojama, pamanė. Dainai nutilus, Timį apniko tuštuma, lyg kas būtų parodęs pilną saldumynų kambarį ir uždraudęs jį paragauti.

Viskas nuščiuvo.

Staiga Timis į kažką atsitrenkė. Širdis nusirito į kulnus.

Timis atstatė lazdelę pasirengęs gintis, bet Flora griebė jam už letenos ir mikliai išsuko nuo smūgio. Katė pridėjo pirštą prie lūpų, kad Timis netriukšmautų, ir mostelėjo priešais. Migla kiek prasisklaidė ir jiedu išvydo seno katino siluetą. Tupėdamas ant palangės už kokių dešimties metrų nuo nindzių, katinas kažką gniaužė letenose.

– Įsilaužėlis, – sukuždėjo Flora.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

Timis gerokai užtruko, kol nusikabarojo nuo aukštojo dangoraižio. Pakeliui sutiko žiurkėnus. Jie nebebuvo užkėrėti ir darbuodamiesi niūniavo smagią džiazą melodiją.

Timiui nulipus jau buvo visai išaušę. Draugai laukė apačioje. Visi apsikabino kaip futbolininkai po gerų rungtynių.

Flora atidavė jam lazdelę. Džasperas ir Kasparas vėl avėjo savo stebuklinguosius batus.

– Atgavote mūsų daiktus? – paklausė Timis.

– Net ir tavo laiko stabdytuvą, – atsakė Flora. – Man regis, klounai taip ir neperprato, kaip juo naudotis.

– Nežinau, kaip tau pavyko nugalėti Raksiną, – tarė Džasperas, – bet kai ji išnyko, klounai staiga taip sutriko, lyg būtų iš sapno pabudę. Atidavė mūsų daiktus ir spruko.

– Kas gi ten ant stogo nutiko? – paklausė Molė.

– Jei atvirai, nė pats nežinau.

– Nesvarbu, ką ten padarei, bet tau pavyko, Timi, – tarė Imanuelis. – Išsiuntei Raksiną ten, kur jai ir vieta.

Timis lėtai palinksėjo. Tai, ką jiems pasakė, – kad nežino, kaip pavyko nugalėti Raksiną, – buvo ne visai tiesa.

Neprisipažino, jog jam pasisekė tik todėl, kad paklausė vienintelio patarimo, kurį buvo gavęs iš tėčio. Timis apsidairė Vincento.

– Jis ten, – Flora kryptelėjo galva šonan.

Timis pažvelgė ir išvydo tėtį. Jis sėdėjo ant nuolaužų krūvos susidėjęs rankas, laukdamas, kol Timis pasikalbės su draugais. Pastebėjęs, kad Timis ateina, iškart atsistojo.

– Sveikas, mano berniuk, – tarė Vincentas.

Jiedu žvelgė vienas į kitą. Timis sustojo.

– Vadinasi, tu – mano tėtis?

Vincentas bandė nusišypsoti, bet pamatęs surauktus Timio antakius sustingo.

– Regis, taip.

Timiui sunku buvo pažvelgti Vincentui į akis. Jis apsidairė po griuvėsius ir nurijo staiga gerklėjęs įstrigusį gumulą.

– Bet kodėl niekad manęs nesusiradai? – galiausiai paklausė. – Juk kurį laiką gyvenau čia.

– Mmm... – Vincentas ilgokai patylėjo. – Nežinau. Vis neprisiruošiau su tavimi pasikalbėti. Atrodė, gyveni neblogai, ar ne? O tada vieną dieną tiesiog dingai. Pabėgai iš geto. Aš niekad nebūčiau išdrįšęs to padaryti. Girdėjau, tapai išradėju, turi draugų ir panašiai. Turi savo gyvenimą. Atrodė neprasminga – argi būtum norėjęs bendrauti su tokiu seniu kaip aš? – Vincentas nutilo. Paskui pridūrė: – Atleisk.

Timis jautė, kad Vincentas bando sugauti jo žvilgsnį, bet nebuvo tam pasiruošęs.

– Iš kur apie mane viską sužinojai? – paklausė.

– Pasiklausinėdavau. Labai daug apie tave galvojau, ketinau ką nors dėl tavęs padaryti. Ilgą laiką. Kai panorėjai sau dainos, lyg kokia nematoma jėga nutempė mane prie fleitos. Staiga pasijutau laiką ją letenų. Ta jėga privertė mane fleitą papūsti ir tada viskas pasidarė taip keista. Turbūt tai burtai. Nežinau, kaip tokie dalykai vyksta.

Timis stengėsi užspausti tą šilumą, kuri sukilo širdy klausantis Vincento pasakojimo. Prikando lūpą.

– Dingusių dainų kambarėje sakei, kad man nereikia didvyrių giesmės. Ką turėjai omeny?

– Sakiau taip?

– Aha.

– Nepamenu, berniuk, – susigėdęs atsakė Vincentas. – Bet turiu tau kai ką.

– Man?

– Aha, – jis išsitraukė iš kišenės seną lūpinę armonikėlę. – Sukūriau tai tau.

Prisidėjo armonikėlę prie lūpų ir ėmė groti melodiją. Tai buvo trumputė dainelė, vos kelios natos, bet Vincentas grojo jautriai, su meile. Galų gale Timis pažvelgė tėčiui į akis. Jose švietė šiluma, šypsnyš ir meilė. Timis suprato, kad ši paprastutė melodija jam reiškia daugiau nei kokia nors opera apie didvyrius.

– Ačiū. Man ji patinka, – tarė jis melodijai nutilus. Ir pridūrė: – Tėti.

– Ai, čia tik paprasta dainelė. Bet džiaugiuosi, kad tau ji patinka, berniuk.

Jie atsargiai apsikabino. Prireiks laiko, kol jis apsipras, kad turi tėtį. Bet Timis pagaliau suvokė, ką tėtis turėjo omeny ten, kambaryje. „Tau nereikia didvyrių giesmės. Reikia tikėti savimi. Ir dar – turėti gerų draugų ir šeimą.“

Kiek vėliau Molė su Timiu nusileido atgal į dingusių dainų kambarį. Molė norėjo gražinti fleitą į vietą.

Timiui padėjus fleitą ant pakyls, raudonosios liepsnos suvirpėjo ir jis pajuto, kaip nuo pečių nukrito didžiulė našta. Palaukė, kol Molė persipiešė fleitą, gulinčią savo vietoje. Pažvelgė į piešinį.

– Labai gražu.

– Ačiū. Atiduosiu muziejaus archyvu.

Jiems pasisukus eiti, Molė pridūrė:

– Gal pasistenk daugiau nieko nepanorėti, gerai?

– Aha, pažadu.

– Eime. Turime pasirūpinti, kad niekas neberastų šios vietos.

Išlipę į viršų pamatė, kad žiurkėnai jau laukia prie ertmės su akmenų ir smėlio pilnu sunkvežimiu.

– Tikrai norite, kad tai padarytume? – paklausė brigadininkas išlindusių iš požemių Timio ir Molės.

– Taip, – atsakė Molė.

Žiurkėnas linktelėjo.

Molė ir Timis stebėjo, kaip sunkvežimio kėbulas pakyla ir išpila smėlį tiesiai į tunelį, palaidodamas įėjimą į dingusių dainų kambarį.

Po savaitės Timis grįžo prie senamiestyje iškilusio naujojo dangoraižio. Jį pastatė tiesiog rekordiškai greitai. Apatiniame aukšte įsikūrė modernus muzikos centras, pakeisiantis Fazorijaus koncertų rūmus. Pastatas buvo įspūdingas, o bilietai į jo atidarymo ceremoniją jau išparduoti. Vincentas gavo bilietų pardavėjo darbą. Su Timio pagalba jam pavyko išsinuomoti nedidelį butuką viename apatinių dangoraižio aukštų.

Vincentas įleido sūnų į pustuštį butą. Baldų kol kas dar neišgalėjo nusipirkti. Timis iš Matildos tėvų kepyklėlės atsinešė šviežių pyragėlių ir jiedu valgė juos susėdę ant vėsių bambukinių grindų. Abu tylomis žvelgė pro langą į Elisandrijų. Vaizdas galbūt ir nebuvo toks nuostabus kaip iš viršutinių aukštų, bet visai įdomus, tad tylą nebuvo nejauki.

O Timiui galvoje sukosi klausimai. Ypač knietėjo paklausti vieno: kas jo mama. Kai galiausiai įsidrąsino pasiteirauti, gavo atsakymą, kurio kaip gyvas nesitikėjo. Visos tos paskalos buvo tik trupinėlis tikrosios tiesos.

Bet tai jau kita istorija.

TURINYS

Pirmas skyrius	5
Antras skyrius	14
Trečias skyrius	22
Ketvirtas skyrius	27
Penktas skyrius	37
Šeštas skyrius	43
Septintas skyrius	53
Aštuntas skyrius	62
Devintas skyrius	70
Dešimtas skyrius	78
Vienuoliktas skyrius	83
Dvyliktas skyrius	95
Tryliktas skyrius	105
Keturioliktas skyrius	112
Penkioliktas skyrius	124
Šešioliktas skyrius	132
Septynioliktas skyrius	140

Tai jau ketvirtoji švedų rašytojo ir iliustruotojo Henriko Tammo nuotykių serijos apie Nindžę Timį dalis. Joje nindzių būrys padedami *apostrofės...* oi, *archeologės* Molės atranda seniai pamirštą dingusių dainų kambarį ir stebuklingąją fleitą, sutinka piktąją muzikos dvasią Raksiną ir sužino, kad yra kur kas svarbesnių dalykų už šlovę – pavyzdžiui, tikėti savimi ir turėti šeimą ir gerų draugų, kurie tave visuomet palaikytų.

Ačiū Maggie Andersson

Redaktorė **Danutė Ulčinskaitė**

Korektorė **Emilija Visockaitė**

Maketavo **Lina Lukšaitė**

Tiražas 3500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

„Tau nereikia didvyrių giesmės. Reikia tikėti savimi. Ir dar – turėti gerų draugų ir šeimą.“

Svajoti reikia atsargiai, nes norai kartais išsipildo. Būtent taip ir nutinka nindzei Timiui. Jis labai norėtų, kad jo ir kitų draugų nindzių žygdarbiai būtų apdainuoti! Muzikos dvasia Raksina galėtų tai padaryti... jei tik nebūtų tokia pikta. Ir kodėl Vincentas, iškvietęs ne pačių geriausių ketinimų turinčią dvasią, toks panašus į patį Timį? Šįkart katinėliui teks kovoti ne tik su priešais, bet ir su savimi.

Daugiau nindzės Timio ir jo draugų nuotykių:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-526-5

9 786094 415265